

land. Naar det nu er en Sandhed, der er erkendt — jeg kan gerne sige fra alle Sider — at den Omstændighed, at vi nu fortære $\frac{1}{2}$ Million Bund Margarine, ikke her haft nogen væsentlig Indflydelse paa det danske Smørs Pris i England, men at Verdensmarkedets Pris har holdt sig aldeles uafhængig deraf, maa det være endnu klarere, at et saa ringe Forbrug som det, her er Tale om, ikke kan have nogen nævneværdig Indflydelse paa Prisen. Man maa endelig ikke tro, at det skulde være særlig agrarisk at holde paa disse Bestemmelser over for Værtshusene, men dersom det ikke medfører særlige Udgifter eller særlige Vidtløftigheder med Kontrollen, vilde det jo være Synd for de Konsumenter, som det ærede Medlem for 8de Kreds (Breinholt-Vandborg) omtalte, for hvem det er en ligefrem Bæmmelse at spise Margarine, og som betragte det at spise Margarine ligesom andre Medborgere det at spise Høstetød, om man ikke gjorde noget for at betrygge dem — jeg tror, det kun bliver et meget lille Procentantal, der føler denne Bæmmelse. Jeg kan derfor godt gaa med, naar det ikke skal medføre alt for store Kontroludgifter. Men man maa ikke lufte Djænele for, at det vil blive en Mængde Værtshuse, man skal føre Kontrol med. Det vil kun blive de færreste Værtshusholdere, der ophænge denne Table, hvor der staaar: Her sælges Margarine — den honnerte Ambition er jo meget stor her til Lands. Dem, der hængte Plakaten op, behøver man jo ingen Kontrol med, det behøver man derimod med alle dem, der ikke hænge den op, og det bliver den største Del af Værtshusholderne. Men, som sagt, naar Politiet og Margarineinspektøren kan overkomme det, skal jeg ikke have noget væsentligt at indvende derimod.

Hvad angaar Endringen til § 4, der gaar ud paa at fravige Regeringens Forslag om de 12 pCt. og sætte dem ned til 5 pCt., skal jeg paa Mindretallets Vegne fraraade, at der sker nogen Endring paa dette Punkt i Regeringens Forslag. Som bekendt staaar der i den gamle MargarineLov, at man maa blande indtil 50 pCt. Smør i Margارين, og Grunden til, at man turde gaa saa højt her, er jo den ejendommelige Bestemmelse, vi have her i Landet fremsfor de fleste andre Lande, at den danske Margarine har en saadan Farve, at den ikke kan bruges og heller ikke er bleven brugt i Udlandet. Vi have altsaa der noget ejendommeligt for os selv, og det gør netop, at man kan blande større Mængder af Smør i Margارين, uden at man risikerer paa Grund af denne større Mængde af Smør, at det skal fremfalde nogen Førfalskning. Jeg ser derfor ikke,

hvorfor man ligesom skal gøre Margارين ringere, end den er. Det blev omtalt af det ærede Medlem fra 8de Kreds, at naar man kunde faa Lov til at komme nogle flere Procent Smør i Margارين, kunde det maasse betage disse Folk, der have Bæmmelse for Margارين, noget af denne Bæmmelse. Jeg ved meget godt, at der, som den ærede Ordfører fremhævede, i Almindelighed ikke er saa mange Procent Smør i den Margارين, der fabrikeres her i Landet, men man ved jo ikke, hvad der kan ske i Fremtiden. Det kunde jo være, at der kunde blive Margارينefabrikanter, som saa deres Interesse i at bruge noget mere Natursmør i Margارين, og saa kan jeg ikke forstaa, at det skulde være i Smørproducenternes Interesse ligefrem at forhindre Margارينefabrikanterne i at benytte noget Natursmør i Margارين, saa meget mere som Margارينefabrikanterne betale en ret god Pris for det Smør, som de bruge i Margارين, thi det er i Reglen det allerfineste Smør. Jeg vil sige dette i Modsætning til, hvad jeg sagde om Værtshusholderne, thi de Værtshusholdere, som der her vilde blive Tale om at ramme, ville i Reglen ikke bruge 1ste Klasse Smør; naar det bliver forbudt dem at bruge Margارين, saa ville de bruge noget ringere Smør f. Eks. af det, der indføres fra Finland. Jeg ser ikke, at der er nogen Grund til at sætte Procenten ned til 5; jeg ser ikke, at det ligger i nogens Interesse, og hvorfor skulde vi saa gøre det store Spring fra 50 pCt. ned til 5 pCt. At de maa gøre det i Udlandet, er jo bare begrundet i, at man i Udlandet ingen Farvebestemmelse har, saaledes som vi have.

Jeg kommer derefter til den ny Paragraf om Kunstfedtet. Jeg kan der væsentlig henholde mig til den ærede Ordførers Udtalelser, men der er dog en Ting, som den ærede Ordfører ikke drog frem, og som jeg vil fremhæve. Det er den Lov, der er udkommen 1ste April 1894 angaaende Underjøgelse af Levnedsmidler. I den er der en Bestemmelse om, at det er strafbart at tilberede Fedtstoffer og alle andre Levnedsmidler af fordærvede Varer, af syge Dyr o. s. v. Denne Bestemmelse gælder altsaa over for de danske Slagterier. Det er straffskyldigt, dersom man paa de danske Slagterier benytter syge eller selvdøde Dyr og søger at sælge Produkterne deraf til Næringsmidler; det er strafbart, og det sker heller ikke i vore Slagterier. Naar Slagterierne lave Skrefedt, som der var Tale om ved 1ste Behandling, hvor jeg tillod mig at fremhæve det, laves det til Sæbefabrikationen og til Bognsmørelse, men Slagterierne have blot ikke kunnet forhindre, at det i Mellemhandlernes